

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

Római Katolikus Egyházközség
Monor

2013 NAGYBÖJT

A szent negyven nap felkészülés a húsvétra. Meghívás, hogy ünnepeljük Jézus halálát és feltámadását: magát a megváltó Jézust. Meghívás, hogy mi is legyünk készek Vele meghalni a bűnnek, önzésünknek, s Vele folytatni a megváltás művét – kiegészíteni testünkben, ami hiányzik Krisztus szenvedéséből, embertársaink javára. A Hit évében az új evangelizációról elmélkedik az egész egyház. A Szentírás alapján készítettünk egy lelki tervet a nagyböjt öt hetére. Hétről hétre ismerkedünk egy-egy üzenetével.

A fenti tervet közösen is élhetjük a családban, hogy több családtag vagy az egész család közösen is ünnepelje a szent negyven napot. Választhatunk közös elhatározásokat:

- olvassuk közösen a Bibliát;
- péntekenként kenyér-víz vacsora (s a vacsora árát felajánljuk a szegények javára);
- közös családi erénygyűjtő lap (pl. rajzolt töviskoszorúval, melynek tövisseit a gyermekek, illetve a családtagok minden jócselekedet alkalmával virággá alakíthatják);
- heti tévémentes este - amikor a család közös imát, „liturgiát” tart;
- közös keresztút, rózsafüzér a fájdalmas titkokkal;

- néhány nap nézzük át ruháinkat, játéinkat, s feleslegünket adjuk oda valakiknek;
- vegyük észre családtagjainkban, ami szép, s este beszéljük meg.

Minél teljesebb odaadással éljük a szent negyven napot, annál inkább kell átmennünk kisebb-nagyobb meghalásokon (nagy-péntekeken) s annál teljesebben fogunk egyesülni húsvét titkával: az értünk meghalt, s halálában is a feltámadást hordozó Jézussal. Annál inkább tapasztaljuk a Lélek kiáradását saját lelkünkbe és másokéba. S annál bensőbben élhetjük meg megváltottságunk örömeit! Így készülünk fel jól a húsvét ünnepére – és egy húsvéti keresztény életre: arra, hogy

életünkben folyamatosan uralkodjék a feltámadás titka, és a hála azért, hogy meg vagyunk váltva. Tibor atya

Elmélkedés

Ebben az évben a nagybőjt heteiben a rózsafüzér fájdalmas titkairól kapunk egy rövid elmélkedést. A rózsafüzér át van szöve ügynevezett titkokkal, amelyek bibliai történetek általában, elmélkedésre alkalmasak. Áldásos lenne, ha az aktuális titokkal imádkoznánk mindennap egy tized rózsafüzért. Felajánlhatnánk ezt magyar hazánkért, engesztelésül a bűnökért...

Egy lutheránus lelkipásztor megkérdezte egyszer egy katolikustól: Hogyan lehet annyiszor elmondani az Üdvözlégyet, tízszer, vagy akár ötvenszer. Azt a választ kapta: Szereti Ön a Szűzanyát? Amikor valaki szereti az anyját, szeretné neki több

mint ötvenszer is elmondani: szeretlek, szeretlek. Kis Szent Teréz mondja: Istenem, nincs másom, csak a mai napom, hogy szent legyek.

Egy ilyen „kis-útra” hív meg ez a nagybőjt.

1. hét: Jézus, aki értünk vérrel verejtékezett

A titok gyümölcse: a bűnbánat. Isten boldoggá akarta tenni Ádámot, ezért neki adta az édenkertet. A rettenetes éjszakán, melynek boldogságunk a tétje, a második Ádám önként lép be a kínok kertjébe, átadja szívét, testét, lelkét, hogy kisajtolják belőle a gyógyulás olaját. „Legyen meg a Te akaratom” Isten akarata összekeveredik szeretetével. Ez az egyetlen dolog, amit meg kell őriznünk a szívünkben a megpró-

báltások, a betegségek, a szenvedések idején. Isten akaratához igazítani a mi akaratunkat, s szeretetéhez a szeretetünket.

2. hét: Jézus, akit értünk megostoroztak

A titok gyümölcse:érzékeink megtisztulása Isten megszentelte az ember testét, amikor saját szájával lehelt bele életet. Fiát azért küldte el hozzánk, hogy végleg megmentse a testet, nem pedig azért, hogy elpusztítsa. S mit teszünk mi Isten testével? Itt áll kiszolgáltatva a gyalázkodásnak és ütlegetésnek. Istenünk, Te mindent bölcseséggel és szeretettel alkottál meg, s azért adtál nekünk testet, hogy szeressünk vele, hogy szereteted templomává tegyük. Add, hogy Jézus megostorozott testének sebei, és Mária meggyötört szíve természetfeletti tisztaság forrásává legyenek számunkra. Esetleg jönnek majd testi fájdalmak, s ezt a fáradságot is, amely most fogott el, azonnal felajánlom, egyesítem Jézus szenvedésével, mert így sok értéke van.

3. hét: Jézus, akit értünk tövissel koronáztak

A titok gyümölcse: a lélek alázata Gyöngéd szeretettel koronáztál meg minket, s mi nap mint nap körülfontuk kínkoronádat gögös cselekedeteinkkel és gondolatainkkal. Súlyos bünt követünk el, mert Isten helyett akarunk gondolkodni. Add meg nekünk, hogy alázatosan fejtet tudjunk hajtani, ha bántás vagy megaláztatás ér minket, hogy kiérdemeljük a tanítvány nevet. Mivel jönni fognak az

erkölcsi és lelki fájdalmak is, felajánlom mindezeket ebben a titokban.

4. hét: Jézus, aki érettünk a keresztre hordozta

A titok gyümölcse: türelem a megpróbáltatások idején. A jót és a rosszat megkülönböztető tudás fája az egész emberiség vesztét okozta. Jézus forró áhitattal öleli át a keresztet, amely a szeretet tudásának a fája, s amely rengeteg ember

szabadulására emeltetik fel. Maga Jézus lesz az Atya szeretetének látható gyümölcse mindenki számára. Itt megállunk egy kis elmélkedésre: Eljön majd az a nap, amely

az én halálos ítéletem lesz, egy nap, amelynek nem lesz többé lenyugvása ezen a földön. Mit kell akkor tennem? Azonnal elfogadni, mindjárt. S azt mondom Jézusnak: „Amikor eljön az én halálos ítéletem, el akarom fogadni a halált, úgy, mint Te. De hogyan? Amikor Te akarod, ahol Te akarod, elfogadom.

5. hét: Jézus, akit értünk keresztre feszítettek

A titok gyümölcse: a bűntől való irtózat
A lándzsadöfással nem egy elítélt halálát állapították meg, hanem Isten szívét nyitották ki, hogy menedéket találjunk benne. Megnyílt egy ajtó, ami többé nem zárul be. A Mester otthont készített nekünk, hogy Vele együtt töltsük el a húsvéti lakomát. Mária karjában tartja gyermekének testét. Jézus az Atya kezébe ajánlotta lelkét,

imádandó testét pedig anyja kezébe. Mária úgy sírt felette, mint ahogy ma az Egyházat siratja. Vigasztaljuk meg azzal, hogy egész lényünkkel átöleljük a dicsőséges keresztet. Ezt mondjuk a keresztre feszített jegyesnek: újra választalak, neked szenteltem magam, szeretni akarlak.

A Kísértés és az ellenjavallat (nagyböjti gondolatok)

A húsvéti előkészületünkben Jézust állítja eléink az Egyház, egy nagyon is emberi oldaláról, amint kísértést szenved a sától. A nagyböjtben nekünk is szembe kell néznünk azzal, hogy mi is ki vagyunk téve a kísértéseknek. A sátán három lényeges dologgal kísérti meg Jézust (lásd: Máté evangélium 4,1-11).

Az első kísértésben a kövek kenyérré változtatására csábítja a napok óta nem étkező Jézust a sátán. Itt általánosságban fogalmazva arról van szó, hogy az ember maradék-

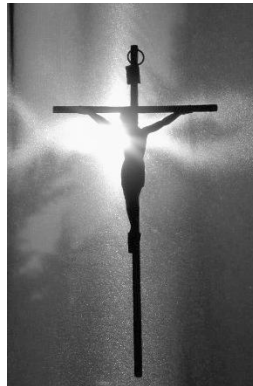
talanul elégítse ki a különböző ösztöneit. A minket körülvevő XXI. századi európai környezet minden erejével erre biztat a reklámok, az igénytelen filmek által: éljük ki ösztöneinket, élvezzük az életet, mert azért van. És különben is senki sem tilthatja meg, mert ehhez már csak jogunk van. Ami a legfélelmetesebb, hogy a jelenlegi gyerekek túlnyomó többsége ebben a

szellemben nevelkedik. Erre a kísértésre adja az Egyház az ellenszerét, a böjtöt: „Nem csak kenyérral él az ember” – nem csak ösztönökből áll az ember. A böjtölésben – aminek leggyakoribb formája az ételböjt (lehet a szemet, a fület, a száját is böjtöltetni) – az ember megtapasztalja teremtettségét, törekenységét, s ez alázatra indítja Teremtője előtt, akinek létének minden percét köszönheti. Az ember test és lélek egysége, s amikor böjtöl, akkor mintegy testével imádkozik. A második kísértés a hatalom kísértése, amikor a sátn Jézusnak adna minden földi országot, cserébe azért, hogy imádja őt. A hatalom ősi kísértés. A hatalomvágyban tulajdonképpen az ember végtelen utáni vágyának a sátn által félremanipulált változatát figyelhetjük meg. A végtelen utáni vágy a hatalomban úgy jelentkezik, hogy az ember legyen az Isten. Mindenkin, vagy legalább minél több emberen uralkodjék. Magát tegye meg az őt körülvevő világ középontjának. Az ellenszere ennek a kísértésnek az imádság: „Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj!” Az imádságban az ember kapcsolatba lép Istennel és rádöbben, hogy nélküle semmi, és semmit nem tehetne. Előtte minden hatalom a porszemnél is kevesebbet ér.

A harmadik kísértés arról szól, hogy az ember vegye kezébe sorsát, s ha mégis baj van, Isten majd csak megsegíti. Ugorjon le Jézus a jeruzsálemi templom tetejéről, hisz az angyalok úgyis elkapják. A mérhetetlen önzés kísértése ez. Ma az ember félretolja ezt a csodálatos, Isten által teremtett és neki ajándékozott világot és egy másik, saját maga által alkotott világot épít, mert

meg van győződve róla, hogy ő jobbat tud csinálni. Amikor pedig baj van, akkor persze segítsen az Isten. Egyéni életünkben ez úgy jelentkezik, hogy senkivel és semmivel nem törődve éljük életünket, harcolunk a boldogságunkért, de ha baj van, akkor rögtön Istenhez fordulunk segítségért, akire megharagszunk, ha nem segít azonnal. Jézus válasza a kísértésre: „Ne kísértsd Uradat, Istenedet!” – hogy ő cselekedjen helyetted. Az Egyház a jócselekedeteket adja kezünkbe ezen kísértés ellenszereként, hogy másokon segítve, másokkal kapcsolatba lépve megtapasztaljuk, hogy boldogságunk egymáson múlik, hogy ezek az igazi értékek, melyekre Isten meghallgatja imánkat. Egy komolyan átélt nagyböjt meghozza gyümölcseit majd a húsvéti ünneplésben.

Keresztútjaink

Mindennapi életünk nem diadalmenét. Képesek vagyunk-e úgy járni utunkat, hogy eljuthassunk a panasztól, a feladatkényszertől az elismerést váró megállapításon át az imává nemesült hálaadásig? Vizsgáljuk meg önmagunkban ennek stációit egy hétköznapi példán. Annyi dolgom van! Végzem a dolgomat. Azt hiszem, jól végzem a dolgomat. Tudom,

hogy jól végzem a dolgaimat, csak sosem érek a végére. Olyan jó, hogy ma elvégezhettem feladataimat!

Köszönöm, Uram, hogy a segítségével ma is a szeretet útján járhattam! Milyen jó lenne, ha így tudnánk járni utunkat! „Keresztnek titka tündököl” – énekeljük nagybőjtben. De vajon mi a kereszt igazi, mindennapi titka? Talán az, hogy az út vége nem a Golgota, nem a szégyen, a kudarc, a halál, a megsemmisülés, hanem a győzelmes, újjászülető Élet, aki ígérete szerint velünk van mindennap a világ végezetéig. Életünk így teljes, így krisztusi: ha végigjárjuk a fájdalmak, megaláztatások keresztútját, de Isten irgalmában és mindent újjáteremtő szeretetében bízva tudjuk, nem csupán hisszük, hanem megtapasztalva átéljük: a keresztút folytatása az Öröm Útja, a feltámadás hajnala, a Fény születésének csodája. Böjte Csaba atya így biztat minket: „Nézd meg a napfelkeltét! Lásd, ahogy a hasadó hajnal lassan beragyogja fénnel a világot! Vedd észre, hogy a sötétség nem valami, nem lehet ütni, vágni, törni. A sötét egyszerűen a fény hiánya. Nem lehet erővel összetörni. Ha harcolni akarsz a sötétséggel, légy Te a fény mások számára.” Ha ezt képes sugározni mindennapi tevékenységünk, ha nem fáradunk/ keseredünk bele keresztünk hordozásába, mert tudjuk, hogy mi az utunk, küldetésünk célja, akkor méltók vagyunk a keresztény (vagyis: krisztusi) névre. Számomra ez nagybőjt és húsvét üzenete a hit évében.

Merjünk a Fény hordozóivá válni!

/Bukai Tibor/

Ismerjük meg jobban a Bibliát

Szeretnénk, ha ritkábban olvasott könyveket is megismernénk a Bibliából, ezért a Sirák Fia könyvével fogunk foglalkozni, hiszen olyan bölcsességeket tartalmaz, amit ma is érdemes megszívlelni. Most a **pletykáról olvashatunk**. Sajnos ma is sok embert és közösséget tud tönkre tenni a pletykázkodás.

Sirák fia 19,4-17

„Aki örül a gonoszságnak, azt elítélik, de aki a pletykát gyűlöli, elkerüli, ami gonosz.

Ne mondd soha tovább, amit más mond neked, akkor neked sem okoz kárt soha senki.

Ne szólj barátodról, se ellenségedről, s ha nincs károdra, akkor ne nyilatkozz.

Mert aki meghallgat, óvakodik tőled, és adott időben gyűlölettel néz rád.

Ami füledbe jut, az veled szálljon sírba, ne aggodalmaskodj, nem fogsz szétpukkadni.

Egyetlen szó miatt gyötrődik a balga, mint a szülő asszony a magzata miatt.

Mint a nyílvesző, mely a combjába fúródott, olyan a szóbeszéd a balga szívében.

Kérdezd meg barátod, szomszédod, hogy csakugyan úgy tett-e, és ha úgy tett, mondd neki, többé ne tegyen úgy.

Beszélg barátoddal, mert sok a rágalmazó, s ne higgy minden szóbeszédnek.

Van, aki megbotlik, de nem szándékosan, de hát a nyelvével ki nem vétkezett még?

Beszélg szomszédoddal, mielőtt lefordod, és tartsd meg a Fölséges törvényét..”

Plébániai közösségünk néhány tagját arról kérdeztük, mit jelent számukra a nagybőjt, hogyan élik meg ezt az időt?

Homoki - Nagy Olga

Minden ünnepre jó készülni, húsvétra különösen, mert ilyenkor újra lángolóan tudatosodik bennem Isten szenvedélyes szeretetének örömhíre: „A szeretetnek nem az a lényege, hogy mi szeretjük az Istent, hanem hogy ő szeret minket. (1Jn 4,10) Szeretném, ha az én erőfeszitésem, böjtölésem idén kevesebb önmegtartóztatás és sokkal több Istennel töltött óra lenne. A nagybőjti idő számomra „Isten szerinti szomorúságot” jelent. (2Kor 7,10a) Ha adok időt, ha eleget vagyok csendességben, ha kérve kérem, a Szentlélek „meggyőz a bűnről”, megmutatja, mik a bálványaim, az én teremtményeim, amit Isten, a Teremtő helyébe teszek, legyen az a családom, a gyerekeim, unokáim, a munkám, az Istenért végzett szolgálatom, és a legfőbb bálvány: saját magam, a jogaim, az egészségem, a kényelemem, az elismertségem, stb. „ Uram, ha a vétkeket számontartod, ki állhat meg előtted?” „A mélységből kiálltok hozzád Uram!” (Zsolt. 130) Igen, a bűn mélységéből.

A nagybőjti idő számomra elmélkedést jelent. Nézem Jézust, az Isten Bárányát, aki elveszi a bűneimet. Jézust, aki lelkileg szenved a Getszemáni kertben. Ő a szent, a bűn nélkül való, elszenvedi a bűn

közelségét és ennek következményét, az Isten elvesztését. Halálosan szomorú és vérrel verejtékeznek. Nézem Jézust, a megálázottat, a megostorozottat, az elesőt, a keresztre feszítettet. A halottat. Jézust, aki helyettem halt meg, nem csupán értem. Kétkelkedhetek-e szeretetemben? Mi az, amit nem tett meg értem?

A nagybőjti idő számomra az ujjongást is jelenti. „Ujjongjatok egek, mert az Úr cselekedett.” (Iz 44,23.) Raneiro Cantalamessa, pápai szónok mondja: „Isten úgy szolgáltat igazságot, hogy megkönyörül. Ez a nagy kinyilatkoztatás, ez Isten „bosszúja” a bűnbeesett emberen. Isten igazsága az a cselekvés, amellyel Isten igazzá teszi az embert. „Mikor azonban Üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete megjelent, megmentett minket, nem a mi igaz cselekedeteinkért, amelyeket véghez vittünk, hanem az ő irgalmassága által.”

(Tit 3, 4-5)

A sorrend már nem: bűn – megtérés – üdvösség (Térjete meg, akkor az üdvösség eljön hozzátok), hanem inkább: bűn – üdvösség - megtérés (Térjete meg, mert meg vagytok váltva, mert az üdvösség eljött hozzátok.) Először van Isten működése, azután az ember válasza, nem pedig fordítva. Isten vette kezébe a kezdeményezést, elküldte hozzánk Országát, az embernek csak el kell fogadnia Isten ajánlatát, s azután annak követelményei szerint élni. A nagybőjti idő számomra örömet és békességet jelent. Találkozást a Feltámadással! A belső egységet az élő Jézussal, aki velem van az idők végezetéig minden nap, minden órában, minden percben! Lehetőséget, hogy sugározzam Isten

szeretetét olyan mértékben, amennyire átadom magam Neki és meghalok a magam számára.

A nagybőjti idő számomra a köszönet és a hálát jelenti.

Csontosné Dobszay Panni

Ezekben a hetekben valahogy tudatosabb bennem az, hogy Isten mennyire közel van hozzám. Persze csak akkor, ha törekszem is a nagybőjt megélésére: lemondásokkal,

több imával, több Szentírás-olvasással, és úgy általában elcsendesedéssel. Ha tudatosan odafigyelek ezekre, akkor szépen szokott sikerülni a nagybőjtem, és érezhetően mélyül

a hitem is. Így sokkal jobban tudatosul bennem a hála is, amit Jézus iránt érzek; többször eszembe jut, mekkora áldozatot hozott értem, holott meg sem érdemlem. Ez alázatra tanít, és hogy elfogadjam: Ő az életem Ura, mindent neki köszönhetek. Ilyen gondolatokkal pedig könnyebb letennem a problémáimat, aggodalmaimat is az Ő kezébe, és rábízni magam azzal a hittel, hogy Ő vigyáz rám, jót akar nekem, és gondoskodik rólam minden tekintetben.

Tavaly a nagyhét előtti héten voltam Dobogókőn a Manrézában egy ötnapos csendes lelkigyakorlaton. Ez nagyon sokat segített a húsvétra való készülétkben, úgy-hogy szeretettel ajánlom mindenkinek a figyelmébe a szentignáci lelkigyakorlatokat, mert megtanítanak az elmélyülésre és arra, hogy hogyan figyelhetünk oda jobban

Jézus jelenlétére a hétköznapokban is.

Karakas Ivett

Első gondolatom az volt, hogy a nagybőjt egy szokásos keresztény időszak amikor mindenki a bőjtre és a különböző feladatokra figyel. Aztán tovább gondoltam egy kicsit, mert

ez az időszak nem csak ebből áll! Úgy gondolom minden ember számára más és más jelent. Nekem a nagybőjt azt jelenti, hogy jobban odafigyelek Istenre. Ilyenkor jobban átgondolom, mit tett értem Jézus, és hálát adok érte.

Nagyon szeretem a pénteki napokat ebben az időszakban, mert ilyenkor nem eszünk húst és erre már a családomat is rászoktattam. Például anya nem csomagol péntekente szalámis zsömlét és nem is főz olyan ételt aznapra amiben hús van. A nagymamám ugyanezt teszi. Számomra ez nagy dolog, mert azt érzem, hogy így ők is hozzáadják a részüket a nagybőjthöz.

Azt szeretem még benne, hogy a természet is hozzájárul ahhoz, hogy meglegyen az újjáéledés érzése. Ezt teszi a tavasz, és számomra nagyon jó tudatára ébredni annak, hogy mindig van új lehetőségem. Fontos a keresztút járása is, mert itt tudjuk még jobban átélni és értékelni, mit is tett Jézus értünk. Én jobban szeretem a szabadban végzett keresztutat, mert ott egészen más a környezet és a hangulat. Általában közösséggel, gyerekekkel megyünk és szeretem nézni a gyerekeket,

ahogy érdeklí őket, vagy a kérdéseikre választ adni, és ilyenkor tudok megismerkedni egy-két szülővel is, akik eljönnek a gyerekükkel. Elmondhatom nekik is, hogy miért vagyunk itt. Lehetőségem nyílik arra, hogy megismerjem őket és a gondolataikat. Akiket pedig már ismerek, azokkal ilyenkor tudok egy jót beszélgetni.

Nagybőjtben én is jobban odafigyelek, hogy miről mondok le és mit ajánlok föl. Én ilyenkor megpróbálok jobban odafigyelni a tanáira és az osztálytársaimra, befogadni őket. Olyan dolgokról, mint például az édesség, hamarabb lemondok, vagy ha otthon segíteni kell, megpróbálom első szóra megtenni és így legyőzni a lustaságomat. Ilyenkor ezt fel tudom ajánlani és ez jó érzéssel tölt el. Ezek csak példák, de sok minden másra is lehet figyelni, megtenni. Nekem ezt jelenti a nagybőjt.

Vér László

A nagybőjt kezdete, hamvazó-szerda olyan, mint egy stopvonal: kötelező megállás. Felemeljük fejün-

ket. A Teremtő hamuval jelöli meg homlokunkat: „Emlékezz, ember, porból vagy és porrá leszel.” Hozzá tartozásunk jele. A stopvonal hirtelen startvonná alakul. Újra lehetőséget kapunk a „verseny pályán”, egy hosszú kör megtételére. Igyekszünk javítani az előző részeredmények ismeretében. A futamra felkészülés lehet ismereteink megújítása, egy nagybőjti lelkigyakorlat. Ekkor tuda-

tosíthatjuk magunkban a célt és az oda vezető utat. Számomra akkor gyümölcsöző egy ilyen alkalom, ha hosszú időre töltest ad, ellenállhatatlanul vonz a Cél felé. Áthidalja a köztes időt a következő töltekezésig. Nem engedi, hogy hamis mágnesek eltérítsék a delejtűmet. Edzésként kitűzhetünk magunknak különböző részfeladatokat, önmegtartóztatásokat. Például türelmesnek lenni mások gyarlóságaival szemben, akkor talán irgalmat találhatunk magunkkal szemben is. Felajánlások: „tedd a jót, amilyen jól csak tudod, és amilyen halkán csak tudod”.

Nem szabad megijedni, ha elsőre nem sikerül, annál inkább késztetést érzünk a kitűzött fogadalom teljesítésére. Az útiterv lehet a Szentírás egy szakaszának folytatólagos olvasása vagy más lelki olvasmány. A lényeg, hogy felemeljen, közelebb vigyen a Célhoz. Ezek persze csak szép szavak, hányszor és hányszor elbukunk út közben. Azután nyomorultul fohászunk segítségért ahhoz, aki még így is szeret minket. Ezt fel nem foghatjuk. Ha lehet, legyünk egymás Cirenei Simonjai. Imádkozhatunk egymásért a készület idején, hogy azután a feltámadás örömhírét valóban látható örömmel vigyük ki az utcára a feltámadási körmeneten.

Morzsák

Itt az alkalmas szent idő, az üdvösségnek napjai, hogy megtisztítsuk a szívünk, lemosva vétkek terheit. Alkalmas szent idő. Alkalom a megállásra, a magunkba tekintésre.

Felelősen szeretném élni az életemet.

Az evangelizáció nem részfeladat, hanem az Egyház küldetése

Interjú Tibor atyával

Október 11-én vette kezdetét a Váci Egyházmegye zsinata. A Magyar Katolikus

Püspöki Konferencia hírportálja, a Magyar Kurír interjút készített Tibor atyával a zsinati ülések menetéről, az első ülések tapasztalatairól, az új evangelizációról.

Milyen munkamódszerrel dolgoznak a zsinati szekciók? Kik és milyen gyakran vesznek részt a megbeszéléseken?

A zsinat kezdete előtt a püspök úr tíz munkacsoportot hozott létre, kijelölte a vezetőket, majd megbízta őket azzal, hogy válasszanak maguk mellé négy-öt embert, akikkel még a zsinat kezdete előtt feldolgozzák az adott témát. Megfogalmaztuk a munkaterveket, amelyekhez kérdéseket is írtunk, és még a szekcióülések előtt kiküldtük a plébániákra. A szekciók esperesi kerületekből épülnek fel. Tíz esperesi kerületünk van, negyedévente tartunk üléseket öt időpontban, egyszerre két helyen. Egy esperesi kerület körülbelül tizenöt plébániából áll. Az üléseket a püspök, a témavezető és a házigazda vezeti, részt

vesznek rajta az egyházközségek által delegált, négy-nyolc emberből álló munkacsoportok. Az első ülést Szolnokon vezetem, 100-120 fő vett részt a megbeszélésen az esperesi kerületből. A kérdéseket

az ülések előtt néhány héttel kiküldjük a plébániákra, a zsinati megbízottak tudnak a témáról, megpróbálnak reagálni rá, hogy hozzászólásaikkal, kérdéseikkel építeni tudják az összejövetelt. Az első szekcióülést követően a témavezetők találkoztak egymással a püspökségen, ahol kiderült, hogy a témavezetők kétféle módszert alkalmaztak. Voltak helyek, ahol a téma felvezetése után

kiscsoportokban folytak beszélgetések, majd plenáris ülésen cserélték ki tapasztalataikat. Máshol az előadás után azt kértük, hogy egy-egy közösségből szóljanak hozzá, tegyenek fel kérdéseket, amelyekre a témavezetők reagáltak, és a jelen lévő püspök koordinálta a beszélgetést.

Az ülések közötti időben milyen módon folyik tovább a munka? Hogyan osztják meg a résztvevők tapasztalataikat az egyházközségben?

A négy-nyolc emberből álló delegáció dolga, hogy ismertesse a hallottakat az egyházközségben. Ezt különféle képpen tehetik, attól függően, milyen a helyi közösség, hogyan működnek, hogyan élnek a plébániák. Ahol léteznek közösségek, például felnőtt bibliacsoport vagy katekumen csoport, ott a közösségeken belül el tudják mondani tapasztalataikat. Van egy másik visszajelző rendszer, amely születésben

van: az egyházmegyei honlap mellett létrehoztunk egy zsinati fórumot, ahol hozzá lehet szólni a témákhoz. Minden plébániai csoportból egy embernek van hozzáférése a fórumhoz, ő gyűjti össze a plébániákról a reflexiókat, a témák munkacsoportjaiból egy ember pedig felügyeli a fórum működését. A kommunikáció beindult, kialakulóban van a fórum működése – már most látszik, hogy a fiatalokat mozgatja meg jobban.

A nagykatái kerületben plébánosként vettem részt a szekcióülésen, a plébánia öt másik tagjával együtt. Előre megkaptuk a kérdéseket, készültünk rá. A családról szőtt ez az ülés, és nagyon szépen látszott, hogy a résztvevők valóban átglyúrták magukat a témákon. Ily módon a zsinati folyamat valóban katalizátorként is működik az egyházközségben azok között, akik engedik, hogy megszólítsa őket. Frissülést hoz, megértjük általa, hogy közös a felelősségünk az Egyházban.

Az első szekció témája az új evangélicáció. Sokat beszélünk mostanában a megújulásról, a missziós lendületről: melyek a konkrét tapasztalatok, hogyan jut el ez az üzenet a mai keresztényekhez, hogyan élük meg mindennapjaikban?

Nem véletlen, hogy a Katolikus Egyház a II. Vatikáni Zsinat évfordulóján éppen az új evangélicáció témájában hívott össze püspöki szinódust. Szükség van arra, hogy újra megértsük az Egyház misszióját, hiszen megváltozott körülöttünk a világ. Ma már nem működnek azok a módszerek, amelyekkel az Egyház több száz éven keresztül élt. Egy falusi társadalomban

adottak voltak a közösségek, ma pedig az urbanizálódott világban létre kell hozni őket. Régen a hitoktatás csak a gyerekeket érintette, ma pedig azt látjuk, hogy a felnőttek nem részesültek hitoktatásban, feléljük is kell irányulnia. A szentségek kiszolgáltatása régen automatikus módon történt: aki megszületett, azt megkeresztelték, bizonyos kort elérve elsóáldozó, majd bér málkózó lett. Ma a szentségekhez a katekumenátus útján vezetjük el a szentséget kérőket. Régen a személyesség adott volt, ma létre kell hozni. Régen nem volt szükség a misszióra, mert mindenki keresztény volt; ma pedig azt látjuk, hogy a misszióra nevelni kell. Mindenki, minden megkeresztelt ember hordozója az evangéliciumnak, nem csak a papok és a hitoktatók. A régi szisztéma elvárt, feltételezett és működtetett: elvárta, hogy az emberek eljőjenek a templomba; feltételezte, hogy mindenki érti, miről van szó; feladata az volt, hogy az intézményrendszer működjön. Az új evangélicációban a missziós gondolkodás került előtérbe, a tanúságtétel kapott főszerepet.

A II. Vatikáni Zsinaton, illetve 1975-ben az Evangélicii Nuntiandi kezdetű apostoli buzdításban fogalmazta meg az Egyház ezt a fajta evangélicációt. Az evangélicáció nem egy részfeladat, hanem maga az egyház küldetése. Nem csak igehirdetés, nem csak a szentségek kiszolgáltatása, nem csak katekézis, hanem az Egyház minden tevékenysége evangélicáció. Ahogyan vagyunk, ahogyan létezőnk, az mind az evangélicium továbbadása. A Katolikus Egyház ezzel az ősegyház gyakorlátaához tér vissza, amikor az őskeresztények a hitet életük tanúságtételével

adták tovább. Az élet tanúságtétele ez: „Úgy világítson a ti világosságtok az emberek előtt, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!” A közösség tanúságtétele: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” Az igehirdetés tanúságtétele: „Menjetek az egész világra és hirdessétek az evangéliumot.” Az igehirdetés, a közösség és az élet tanúságtétele egymásra épülve válik hatékonyá. **Milyen kép rajzolódott ki az első ülések során: melyek a legfontosabb feladatok az új evangelizáció életre váltása érdekében?** Ha ismerem a célt, a 'hogyan'-t meg lehet találni. A cél pedig, hogy találkozzunk Isten szeretetével és válaszoljunk rá. Szolnokon azonnal elkezdtünk ötleteket mondani, hogyan lehet az embereket behozni a templomba. Mindenki érzi a helyi közösségeiben, hogy

bezárultunk a magunk egyházi kultúrájába. Innen ki kell tudni lépni. A kérdés, hová lépünk és hogyan, és kiket hívhatunk meg oda, ahová megyünk. Melyek azok a terek, ahová meghívhatjuk azokat a barátainkat, akik nem vallásgyakorlók, de

szimpatizálnak a tanúságtételünkkel, az életformánkkal. Erre a térre használjuk a templomkert fogalmát: ahol találkozhatunk, ahol különféle összejöveteleket tarthatunk. Ilyen missziós alkalom lehet például a nyitott templomok éjszakája, ahová sokan eljönnek: művészek, tanárok, az irodalom kedvelői. Lehet ilyen alkalom, amikor a hittanos gyerekek szüleit meghívjuk egy bográcspartira; egy sportrendezvény, például a fiatalok ökumenikus jellegű, 24 órás kosárlabda-partija; vagy a 72 óra kompromisszum nélkül... Ezekon a helyeken közösen teszünk tanúságot arról, hogy lehet egymást szeretve élni.

Különleges, talán privilegizált színtere az új evangelizációnak a fiatalok világa: a Váci Egyház-megyéne is számos élő, működő kezdeményezése van. Esett szó erről is, esetleg új tervekről?

A Váci Egyház-megyéne hét ifjúsági régió van, valamint a különböző mozgalmak vezetői és az egyház-megye régióinak felelősei együtt formálnak fiatalokat arra, hogy közösségvezetők legyenek. Az Emberhalász Misszió is egyedülálló kezdeményezés, amely szépen megmutatja, hogy az új evangelizáció új eszközöket is feltételez. Az új evangelizáció akkor tud megvalósulni, ha az Egyház kommunió. Fontos, hogy megértsük ezt a fajta a közösségi Egyházat, a zsinati egyházképet. II. János Pál világosan mondta az új évezred kezdetén, hogy ha nincs meg köztünk ez a

kommunió, a Szentháromság képére formált közösség, akkor karikatúrája vagyunk az evangéliumnak. Az egyház ily módon képes hiteles lenni egy szekularizált világban. **A közösség személyes kapcsolatokon keresztül épül, a fiatalok pedig sokszor az interneten élnek az életüket. Mennyire tudunk jelen lenni mindkét világban? A pápa már twitterezik is?**

Prófétai cselekedet ez a pápától, és egyben megszólít minden lelkipásztort, hogy ne féljen ezektől az eszközöktől. Tudjuk, hogy a fiatalok Facebook- csoportokat, levelezőlistákat hoznak létre, ezeken keresztül kommunikálnak. Plébániai és egyházmegyei szinten is vannak ilyen csoportok, maga a püspök is fent van a Facebookon. Saját tapasztalatom is, hogy lehet jó impulzusokat adni egy-egy napi evangéliummal, napi gondolattal: ez is egy tér, ahol hirdethetjük az evangéliumot.

Morzsák

**Uram, add hogy egész életünket a természetfölöttiség hassa át. Mindenki, akivel találkozunk, amikor egyedül vagyunk- útközben, munka közben, tanulás közben érezze meg a Te illatodat.
./ Chiara Lubich/**

Szeretetszolgálat a plébánián

2012 adventjében Tibor atya cipősdoboz-akció hirdetett. Egyházközségünkben sokan hoztak tartós élelmiszert és karácsonyi ajándékokat. Ezekből az élelmiszerekből tudtunk adni a naponta kopogtató szegényeknek. A gazdasági válság miatt egyházközségünkben több család került olyan nehéz helyzetbe, hogy szükségük volt a segítségre. A felajánlott élelmiszerekből ezeknek a családoknak sikerült csomagokat összeállítanunk és karácsony előtt eljuttatni hozzájuk. A mikulás csomagokba készített házi süteményeknek az idén a vasadi gyermekek örülhettek és a minden évben felajánlott mézes puszedli a monori egyházközséghez tartozó gyermekek kapták. Egyik testvérünk a butikjából gyermeköltönyöket ajánlott fel, amelyekből tudtunk adni a ministránsainknak, családjainknak illetve a monori gyermekotthonban élő fiataloknak is.

A szeretetsomagokba idén is belekerült a minden évben felajánlott savanyúság. Mindenkinek köszönjük az egyéb felajánlásait, mint például lisztet, cukrot, olajat, rizst stb. és az ajándékokat!

Karácsony elmúltával a napi kopogtatók továbbra is jönnek és sajnos plébániai készletünk elfogyott. Szeretnénk kérni, hogy aki megteheti továbbra is támogassa a szegényeket, például konzervvel vagy tartós élelmiszerekkel. Beer Miklós püspök atya tavaly indított el egy akciót az egyházmegyében: vállaljunk fel egy-egy családot, akinek segítünk. Szeretnénk ennek a meghívásnak eleget tenni, csatlakoz-

ni hozzá. Kérjük, aki szívesen támogatna egy-egy családot, jelezze a plébánia irodájában. Tavaly több, plébániánkhoz család került abba a helyzetbe, hogy a gáz- és villanszámla fizetésében kellett segíteni. Hála a jó Istennek a sokan ajánlottak fel erre a célra adományt és ebből tudtunk ezeknek a családoknak segíteni. Jó lenne, ha minél többen bekapcsolódnánk püspök atya kezdeményezésébe, akármilyen módon is, hogy rólunk is elmondhassák, mint az első keresztényekről

„Nézétek, mennyire szeretik egymást.”
/Urbán I./

Szent Erzsébet-ház

A volt mozi épületében volt egy szolgálati lakás, amelyet az elmúlt években roma gyerekek klubjának használtunk. A „kisház” most új nevet kapott: a Szent Erzsébet-ház működése januárban indult el azzal a céllal, hogy segítsünk egy négygyermekes családon, akiket Takács Géza tanár úr és a családsegítő támogatott, és most nehéz helyzetbe kerültek. Helyzetük annyira súlyossá vált a téli időszakban, hogy az egyetlen megoldás az lett volna, ha a gyermekeket kiemelik a családból (két gyermek a hittanosunk). Felmerült az a lehetőség, hogy a plébánián a „kisházat” felújítjuk, hogy segítsünk a bajba jutott családon. Egyházközségünk tagjai szívesen közreműködtek a felújításban és a család befogadásában. Sokan meghívást kaptak arra, hogy anyagi és lelki támogatást adjanak nekik. Nagy öröm volt

látni, ahogy az új lakók belakják a házat és örülnek, hogy nem kellett egymástól elszakadniuk. (Az iskolaidőre kaptak nálunk helyet.)

Szeretnénk, ha ez a ház több családnak is adna majd idővel lehetőséget arra, hogy talpra álljanak, persze ehhez szükség van mindenki imájára, fizikai, anyagi, és lelki segítségére.

Ha valaki szeretné támogatni ennek a háznak a működését, jelezze a plébánia irodájában.

Néha nem kell több, csak egy kiló kenyér, egy kis vaj, szalámi vagy bármilyen étel felajánlása és egy családot meg mentünk az éhezéstől.

„Amit egynek a legkisebbek közül tettetek, nekem tettétek”

Köszönettel, Cs.Tibor atya

Valaki értem imádkozott

**Mikor a büntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott,
Egyszer csak könnyebb lett a terhem,
Valaki értem imádkozott**

**Valaki értem imádkozott.
Talán apám,anyám régen?
Talán más is,aki szeret,
Jó barátom vagy testvérem.**

**Én nem tudom,de áldom Istent,
Ki nékem megváltást hozott,
És azt,aki értem csak
Egyszer is imádkozott**

/Reményik Sándor/

Karácsonyi ebéd – köszönet a sok segítségért

December 25-én megvalósulhatott a plébánián az az álom, amit a Sant'Egidio közösség kezdett álmodni 1982-ben, és amelyhez itt helyben nagyon sokan csatlakoztunk 2012-ben. Szeretném megköszönni mindenkinek, aki bármilyen módon közreműködött. Mindannyiunk közös öröme, hogy ilyen sokan össze tudtunk fogni másokért. Minden kis hozzájárulás fontos, a mozaik egy-egy darabja, és ezek a darabkák együtt adták ki ezt a szép képet: szegények és gazdagok, magányosok és

családban élők együtt ültek szeretetben az ünnepi asztalnál. A szegényekkel ünnepelni a karácsonyt nem csak a szegényeknek ajándék. Jézus maga hagyta őket örökölni nekünk: amit a legkisebbekért teszünk, érte tesszük. Megtérésünk útja is a velük való barátság: nem egy tevékenység a sok közül, hanem misztérium, amelyben csodálatos módon megtapasztalhatjuk keresztény létünk alapját. Jézus az emberiség megváltásához emberré lett, eggyé vált a legkisebbekkel, a megaláztatokkal – éppen köztük lépünk be ilyenkor. Lehet, hogy nem olyanok, amilyenek képzeltük. Van, aki kedves, alázatos, hálás, mások talán faragatlanok, követelőzők, pizkosok;

különfélék, ahogyan mi is különfélék vagyunk, de mindegyikük arcán ott van Jézus arca. Nagyon sokan adtak: pénzt, ajándékot, időt, szolgálatot. Nekem személyesen hatalmas élmény volt, mennyire gördülékenyen ment minden. Család, gyerekek, munka mellett kicsit félve indultam neki, vajon lesz-e rá elég idő, energia: meghívni az embereket, megszervezni az ebédet, az étkezésletet, a segítőköt, a szálítást, a pakolást, a takarítást, az imádságot, az ajándékok beszerzését, csomagolását. Minden lépésnél éreztem, hogy áldás van rajta. Béki Orsival és Vadas Terézszel együtt szervezkedtünk, és sokszor hívtuk egymást ujjongva, hogy képzeld, ez is milyen könnyen ment, megint sikerült nem fizetni valamiért, mert felajánlásként megkaptuk. A legkülönösebb az volt, amikor az egyetlen megoldódni nem látszó probléma is megoldódott: az utolsó pillanatban megjelent a plébánián három asszony, akik felajánlották, hogy kitakarítják a cserkészházat. Olyanok voltak számomra abban a pillanatban, mintha három angyal tűnt volna fel. Nem tudok személyesen köszönetet mondani mindenkinek, valójában annyira sokan fogtunk össze, hogy fel sem tudnám sorolni. Egy dolgot mégis kiemelnék: külön köszönöm Tibor atyának, Turóczi Feri bácsinak, Huszthy Mártának, és legfőképpen az idősek gondozási központja vezetőjének, Marsai Margitnak, hogy vendégeket ajánlottak be, hívtak meg az ünnepre. Talán furcsa, hogy éppen ezt a gesztust említem meg külön, amely a hatékonyságra, cselekvésre összpontosító világunkban kicsinynek tűnhet – ám ezzel különleges

ajándékot hoztak. Szent Lőrinc diakónus a harmadik században úgy halt vértanúhalált, hogy amikor Rómában az egyház kincseit kérték tőle, egy sereg koldust, bénát és beteget vitt a bíró elé: íme, itt vannak egy egyház kincsei – mondta. Most velünk is itt voltak, ők az egyház kincsei. Sokan úgy köszöntek el, hogy soha nem felejtik el ezt a napot. Mi sem szeretnénk elfelejteni, tervezzük a folytatást, aki szívesen folytatja a velük való barátságot, annak továbbra is várjuk a segítségét. A megmaradt összegből öt embernek tűzifát küldtünk a nagy hidegben, reméljük, elég lesz nekik, amíg kisüt a nap. /Thullner Zsuzsa/

Pilinszky János: A húsvét margójára

Azokról és azoknak kívánok írni, akik talán már esztendőik óta nem gyóntak, akik évről évre a halogatás állapotában élnek, mintegy megrekedtek az előzetes lelkiismeretvizsgálatban. A morális, keresztény önelemzés szükséges előfeltétele az igényes életnek, valami mégis hiányzik belőle. Az elhatározás. Hasonló az ilyen ember a szabadulásáról álmódzó fogolyhoz, kiből lassan kikopik a cselekvés ereje. Belesüpped ábrándjaiba, elernyed, s talán épp álmai teszik végképp fogollyá. Egyetlen szentségnél se éreztem oly erősen, mint épp a gyónás szentségénél, hogy a szentség – jobb szó híján és sok mindenen túl – cselekedet is, méghozzá a lélek legrejtettebb erőit is megmozgató cselekedet. S ez a cselekedet jóval több a legtisztább szándékú önelemzésnél s földi jótettnél is. A gyónás szentségében titokzatos módon mindig jelen van ez a drámai pillanat.

Semmiféle önelemzés és semmiféle bánat nem pótolhatja ezt az értéket. A lelkiismeret-vizsgálatot és bánatot csakis a gyónás emeli valamiféle hasonlíthatatlan drámai történéssé, konkrét erejű mozzanattá. A gyónással küszöböt lépsz át, mely a bűn rabságából Isten szabadságába vezet. Megtetted a nagy lépést. Látszatra alig „történt” valami; „cselekedeted” isteni közegben játszódott le. Csak csöndes ujjongásodon érzed, mennyire valóságos szabadulásod. De épp ez a titokzatos „cselekvési mozzanat” magyarázza azt, hogy el is lehet szokni tőle. Erő, és újra és újra elhatározás kell minden egyes gyónáshoz, mint minden valódi cselekvéshez. S már a cselekvés „misztikájához” tartozó kérdés volna azt megfejteni, az ember miért hajlamos a restségre akkor is, mikor az rabságot, rosszat, árnyékot jelent számára, s miért rest megtenni a döntő lépést, mikor az a szabadságba, öröme és világosságra vezet? Húsvét közeledtével ezt az egyetlen gondolatot kívántam fölvetni anélkül, hogy tovább fejleszteném. Azoknak írtam, akik átélték a léleknek hasonló, indokolatlan bénaságát, vagy épp most élik át. Örökös lelkiismeret-vizsgálatban élnek talán, és ismerik a bánat könnyeit is. Csak épp a nagy lépésig nem tudnak eljutni. Ahhoz a lépéshez, mikor a szabaduló fogoly riadtan veszi észre szívében, hogy a hosszú fogságban hozzászokott fogságához! Aztán összeszedve minden erejét, kilép börtöne ajtaján, s talán csak följuggong szívével érzi, mi is történt vele. Szabadulásukkor pedig épp a tétova szívűeknek lesz legnagyobb az öröme és ujjongása!

Farsang 2013

Idén is mindhárom településen megrendeztük az egyházközségi farsangot. **Február 2-án Monoron** közel 150-en gyűltünk össze, kicsik és nagyok. Az est folyamán minden csoport, köztük a hittanások, bér málkózásra készü lők, nagy ifjúság, felnőttek és a katekumen csoport egyaránt készültek humoros jelenetekkel, dalokkal. Az előadások szünetében teaház és zsákbamacska üzemelt. A nap végén pedig tánc ház vette kezdetét. Nagy lehetőség számunkra, hogy minden évben megkaphatjuk helyszíneként a Monori Művelődési

háza t, köszönet érte.

Február 10-én, Monorierdőn a szentmise után kezdődő farsang programját az Őszi-rózsa nyugdíjas klub, Szivárvány kórusa indította egy templomi énekkel. Majd utána a bér málkózásra készü lő fiatalok a kápolna felgyújtását egy rövid jelenet formájába előadták. Ezt követte a kis hittanások éneke, Legyetek jók, ha tudtok címmel. A program végét a nyugdíjas klub farsangi éneke és egy 2012-es képes visszatekintés zárta.

Február 10-én, Vasadon délután 17.00-tól farsangoltak együtt. Közös szentmise után, a gyerekek három jelenetet mutattak be, a Ludas Matyit, a Kis Mókus és egy autós jelenetet. *Mindhárom farsangon lehetőségünk volt,*

megajándékozni egymást a kölcsönös szeretettel és azokat is befogadni, akik ezen az alkalmon találkoztak először a keresztény közösséggel. Köszönjük mindenkinek a segítségét, felajánlását.

Hírek

-Nagyböjt péntekein 17.30-tól keresztúti ájtatosságot végzünk.

-elsőáldozók oktatása:

szombat délelőttönként 9.30-tól

-jegyesoktatás: vasárnap 15 órától (megbeszélés szerint)

-Bibliaszeminárium Vasadon és Monorierdőn a szentmisékhez kapcsolódóan

-február 26-án kedden 18.45: monori zsinati beszámoló a nagykátai alkalmakról

-március 3., vasárnap: 9.30-kor elsőáldozók bemutatása

-Március 22-23-án, pénteken és szombaton 18 órától lelkigyakorlatot tart Jávoroka Lajos tiszakécskei plébános.

-március 24.: virágvasárnap - passiók

-március 29.: nagypénteki keresztutak

-március 31.: húsvét

-május 1-én 11 órakor Monorierdőn Szent József búcsú

-május 12-én elsőáldozás

-május 20-án, pünkösdhétfőn gyalogos zárándoklat

-június 2.: Úrnapja

-június 9.: 8 órakor Jézus szíve búcsú a telepen, 17 órakor Vasadon

Honlap: www.monor.plebania.hu

A Katolikus Egyház techn. sz.: 0011

A Turner Ferenc alapítvány

adószáma: 18705339-1-13